

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

Α.Σ.Κ.Ε.

«Αν υπάρχει κάτι που κάνει τους πολλούς φτωχούς, για να είναι οι λίγοι πλούσιοι, αυτό δεν ταιριάζει στη Δημοκρατία.»
Όλιβερ Κρόμγουελ 1651

“Ο Ευρωπαίος έχει σταθεί ικανός να γίνει άνθρωπος μόνο μέσω της δημιουργίας δούλων και τεράτων”
(Ζαν Πολ Σαρτρ)

ΟΙ ΕΥΡΩΚΛΟΓΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

Το αληθινό πρόσωπο της Ε.Ε.: Ένας από τους εμπνευστές της Ε.Ε. δεν το έκρυψε. Ο Hans-Olaf Henkel, πρόεδρος, τότε, των Γερμανών βιομηχάνων, δήλωνε στην γαλλική εφημερίδα Le Monde στις 31/5/1999: «**Η Ευρώπη (εννοεί την Ε.Ε.) είναι σήμερα πολύτιμη, επειδή πειθαναγκάζει σε ιδιωτικοποιήσεις και φιλελευθροποίηση, που καμιά εθνική κυβέρνηση δε θα ήταν σε θέση ούτε καν να ονειρευτεί. Διότι οι κυβερνήσεις, ακόμη και δεξιότερες από αυτήν του κ. Kohl, διατηρούν ευαισθησίες, έστω και για ψηφοθηρικούς λόγους ... Η αγορά των τηλεπικοινωνιών, των αερομεταφορών, της ενέργειας δε θα μπορούσε ποτέ να ιδιωτικοποιηθεί στο βαθμό που συμβαίνει σήμερα, εάν οι αποφάσεις δεν είχαν ληφθεί στις Βρυξέλες ... Η Ευρώπη είναι σήμερα πραγματική ευλογία Θεού ... Κύρια ευεργετική συνέπεια του ευρώ είναι ότι εγκαθιστά επ' άπειρον λιτότητα εισοδημάτων των εργαζομένων στην Ευρώπη και αποκλείει επίσης κάθε έννοια πληθωρισμού, δημοσίου ελλείμματος και δανεισμού. Καμιά εθνική κυβέρνηση δε θα μπορούσε να επιτύχει αυτό το αποτέλεσμα.....»**

Το αίτημα της άμεσης αποχώρησης από την Ε.Ε. επιθυμεί να εκφράσει το ΑΣΚΕ με τη συμμετοχή του στις ευρωκλογές της 7ης Ιουνίου και γι' αυτό ζητεί τη στήριξη όσων συμμερίζονται τις αγωνίες και τις ελπίδες μας.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΩΝ

Στις ευρωεκλογές που έρχονται κόμματα και ΜΜΕ, όπως κάνουν συνήθως, περιστρέφονται γύρω από την εσωτερική πολιτική και παραπολιτική κατάσταση, σαν να είναι εθνικές εκλογές, με δημοσκοπήσεις και «αναλύσεις», που εκφράζουν και τις επιθυμίες των καναλαρχών-νταβατζήδων, ανάλογα με τα συμφέροντα των ίδιων και των προστατών τους στην Ε.Ε. Αυτό γίνεται, επειδή γι' αυτούς όλους η Ε.Ε. είναι μονόδρομος, ως εκ Θεού αλήθεια, και συνεπώς δεν αποτελεί θέμα για συζήτηση. Καμία συζήτηση, λοιπόν, για το τι είναι πραγματικά η Ε.Ε. και τι επιδιώκει. Αν έχουμε ιστορικούς δεσμούς και κοινά πολιτιστικά στοιχεία με τους Δυτικοευρωπαίους. Αν συμφέρει η συμμετοχή της χώρας σ' αυτήν. Αν ωφεληθήκαμε ή χάνουμε οικονομικά και κοινωνικά. Αν, όπως μας έλεγαν, αποτρέπει τους κινδύνους από την Τουρκία στο Αιγαίο και στην Κύπρο, αν μας υποστηρίζει στην υπόθεση της πλαστογράφησης του ονόματος των Σκοπίων. Αν κατοχύρωσαν και διεύρυναν τη δημοκρατία μας.

Και πριν από την ένταξη η κατάσταση στην Ελλάδα δεν ήταν καλή. Αν θέλαμε, όμως, είχαμε το δικαίωμα να τη βελτιώσουμε. Μετά την ένταξη η κατάσταση είναι χειρότερη και μας έχει αφαιρεθεί το δικαίωμα βελτίωσης (εκτός αν αποχωρήσουμε από την Ε.Ε.).

Στις ευρωεκλογές ο ελληνικός λαός δικαιούται, επί τέλους, να κρίνει αν η συμμετοχή στην Ε.Ε. είναι προς όφελος της χώρας και της ελληνικής κοινωνίας ή όχι. **Το ΑΣΚΕ προτείνει, μαζί με τις ευρωεκλογές κάθε πενταετία, τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την παραμονή ή όχι της χώρας μας στην Ε.Ε. και καλεί όλα τα κόμματα που θέλουν να λέγονται δημοκρατικά να υποστηρίξουν την πρόταση αυτή.**

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε.;

Δεν είναι η πρώτη φορά που δημιουργήθηκε ή επιχειρήθηκε ένωση ευρωπαϊκών λαών. Στην αρχαιότητα πρώτη η **Κελτική** (Γαλατική) περίοδος, μετά η **Ρωμαϊκή-Λατινική**. Ακολουθεί η **Γερμανική** (Φράγκικη), με κύρια μορφή τον Καρολομάγνο (800 μ.Χ.), που η Ε.Ε. θέλει να καθιερώσει ως την αρχή της ευρωπαϊκής ιστορίας(!), σε συνδυασμό με την καισαροπαπική της καθολικής Ρώμης, και πάντοτε με εχθρικές-καταστροφικές συνέπειες για την Ελλάδα. Αποκορύφωμά τους οι ληστρικές **σταυροφορίες**, η πρώτη «αποικιακή» εξόρμηση συνολικά της Δυτικής και Κεντρικής Ευρώπης.

Το Διευθυντήριο και οι λαοί

Στους νεότερους χρόνους η μεγαλοαστική γαλλική τάξη επεχείρησε με το **Ναπολέοντα** «Ευρωπαϊκή Ένωση» και ακολούθησε η απόπειρα της αντίστοιχης γερμανικής με το **Χίτ-**

λερ. Η Ελλάδα, φυσικά δε συμμετείχε σ' αυτές, παρά μόνο ως τραγικό θύμα, **ιδιαίτερα των Γερμανών, που ακόμη δεν μας έχουν πληρώσει τα αναγκαστικά κατοχικά δάνεια, τις επανορθώσεις και τις αποζημιώσεις των θυμάτων.**

«Η αταξία των μικρών εθνών πρέπει να εξουδετερωθεί. Η προσπάθεια της Γερμανίας αποσκοπεί στη δημιουργία της ενωμένης Ευρώπης.»
Αδόλφος Χίτλερ, 1943.

Τελευταία απόπειρα αυτή της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος οδήγησε σε διάλυση τις αποικιακές αυτοκρατορίες των Ευρωπαίων κι έτσι οι μεγαλοαστοί Γαλλίας και Γερμανίας συμμάχησαν και, με τη συνδρομή των ελίτ άλλων αποικιοκρατών, συνέλαβαν το σχέδιο ενός νέου ενδοευρωπαϊκού αποικισμού, πλέκοντας το δίκτυ εκμετάλλευσης, κυρίως, των περιφερειακών «μικρών» χωρών, με τις διαδοχικές διευρύνσεις.

Αρχικά (Ε.Ο.Κ.) είχε στόχους καθαρά οικονομικούς, δηλ. έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών της περιφέρειας και εξασφάλιση αγορών για τα προϊόντα των χωρών του Διευθυντηρίου. **Τα θύματα «προσχώρησαν», χωρίς να ερωτηθούν οι λαοί τους.** Μόνες σύμφωνες ήσαν οι, συνήθως μεταπρατικές ή παρασιτικές, ελίτ τους, που έτσι εξασφάλιζαν την προστασία και επιβίωσή τους, δεχόμενες, τελικά, και την εθνική ενσωμάτωση των χωρών τους σε ένα ενιαίο ευρωπαϊκό μόρφωμα, που επιχειρείται τελευταία. Όλες, άλλωστε, έχουν κάποια κοινά ιστορικά εθνικά και πολιτιστικά στοιχεία με τις διευθυντικές χώρες, **εκτός της Ελλάδας** (και της Βουλγαρίας).

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΜΑΣ, Η ΕΟΚ ΚΑΙ Η Ε.Ε.

Ένας μύθος που καλλιεργείται συστηματικά από την εποχή της ένταξης στην ΕΟΚ μέχρι σήμερα είναι ότι η χώρα και ο ελληνικός λαός έχουν ωφεληθεί από τις επιδοτήσεις της κοινότητας και ότι, αν δε συμμετείχαμε στην Ε.Ε. και ιδιαίτερα στο ευρώ, θα είχαμε χρεοκοπήσει. Υπονοούν ότι εισπράττουμε περισσότερα από όσα δίνουμε άμεσα ή έμμεσα στην Ε.Ε. και, κατ' επέκταση, στις βιομηχανικές χώρες μέλη. Την εποχή της ένταξης στην ΕΟΚ (1^η Ιανουαρίου 1981) τα εγχώρια ΜΜΕ «βομβάρδιζαν» με εκτιμήσεις και αναλύσεις για τη σύγκλιση της οικονομίας μας με τις άλλες 9, τότε, χώρες. Έλεγαν ότι θα γίνουμε πλούσιοι Ευρωπαίοι, αφού πρώτα υποβληθούμε σε θυσίες, όπως μας έλεγε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής: «Θα σας ρίξω στη θάλασσα και, για να μην πνιγείτε, θα μάθετε να κολυμπάτε». Πέσαμε, αλλά πνιγήκαμε!

Αργότερα ο Α. Παπανδρέου, νικητής των εκλογών του 1981, διαπίστωνε δήθεν ότι δε μπορούσε να υλοποιήσει το σύνθημα «έξω από την ΕΟΚ», επειδή «το κόστος της αποχώρησης είναι μεγαλύτερο από το κόστος της παραμονής». Η ΕΟΚ είχε αναγορευθεί σε σύμβολο ευμάρειας και ... πολιτισμού.

Ο Κ. Σημίτης, ο πρωτεργάτης του νεοφιλελευθερισμού στη χώρα μας, λίγο πριν από την εισαγωγή του ευρώ το 2001 μας βεβαίωσε: «Σήμερα ο εθνικός στόχος για την Ελλάδα είναι η πραγματική σύγκλιση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, προκειμένου να πετύχουμε

το ίδιο βιοτικό επίπεδο με αυτές. Με την κυκλοφορία του ευρώ είμαστε πλέον σαν χώρα πολύ πιο ενισχυμένη απ' αυτό που θα αντιστοιχούσε στο μέγεθος της χώρας μας... καθώς πλέον έχουμε αποκτήσει μεγαλύτερη ικανότητα να αντιμετωπίζουμε οικονομικές κρίσεις».

Αντιθέτως, όμως, προς τις δηλώσεις και την προπαγάνδα των ευρωπαϊ-

στών για το δήθεν παράδεισο της Ε.Ε., οι αξιωματούχοι της με επικεφαλής την Κομισιόν μας «συνιστούν» διαρκώς μόνιμη λιτότητα, διάλυση της δημόσιας ασφάλισης, ιδιωτικοποιήσεις, «ελαστικές» εργασιακές σχέσεις και άλλες «διαρθρωτικές» αλλαγές, για να «εναρμονιστούμε» με το ευρωπαϊκό «πρότυπο», δηλ. το νεοφιλελεύθερο σύστημα, που έχουν εισαγάγει σταδιακά με τη συνθήκη του Μάαστριχτ του 1992 και με τη συνθήκη της Λισαβώνας του 2007, που είναι αντιγραφή του ευρωσυντάγματος του 2004, που καταψηφίστηκε!

Οι τράπεζες: Η κρίση, που αρχίσαμε πλέον να βιώνουμε, είναι αποτέλεσμα της πιο άγριας εκμετάλλευσης, στο βωμό του αχαλίνωτου κέρδους με το, αμερικανοβρετανικής έμπνευσης, νεοφιλελεύθερο σύστημα που έχει υιοθετήσει, θεσμοθετήσει και εφαρμόσει πλήρως η Ε.Ε., με το δόγμα του «ελεύθερου» και «ανόθευτου» ανταγωνισμού, που απαγορεύει στο κράτος ν' ασκήσει κοινωνική και αναδιανεμητική πολιτική υπέρ των οικονομικά ασθενέστερων.

Το σύστημα αυτό έχει αφαιρέσει από τις κυβερνήσεις, με τη θέλησή τους, το δικαίωμα άσκησης της οικονομικής και νομισματικής πολιτικής και το έχει παραδώσει στους τραπεζίτες, οι οποίοι ασκούν εξουσία ανεξέλεγκτη από τις κοινωνίες. Έτσι, τα υπερκέρδη του κεφαλαίου προέρχονται όχι από την παραγωγή, αλλά από τη μόνιμη λιτότητα, τη διάλυση του κοινωνικού κράτους και της ασφάλισης και την κατάργηση της προστασίας της εργασίας. Σε αντίβαρο, προωθούν τον καταναλωτισμό και το δανεισμό ιδιωτών, επιχειρήσεων και κρατών, αυξάνοντας αλματωδώς κέρδη, φτώχεια, κοινωνικό περιθώριο και χρεοκοπίες. Η κρίση οφείλεται στην ταχεία συσσώρευση υπερκερδών και στην αδυναμία των πολλών να καταναλώνουν. Η χρηματοδότηση των τραπεζών από το κράτος, δηλ. απ' όλους εμάς, που απαιτούν οι Βρυξέλλες, δήθεν για να ξεπεραστεί η κρίση, τροφοδοτεί τα υπερκέρδη τους. Είναι αμετανόητοι. Για το λόγο αυτό **δεν προβλέπουμε ούτε γρήγορη ούτε εύκολη έξοδο από την κρίση.**

Βασικός στόχος, λοιπόν, της Ε.Ε., με κύριο όργανο την Κομισιόν, είναι η αύξηση των κερδών του κεφαλαίου που εκπροσωπεί. Αυτοί που θέλουν την Ε.Ε. είναι, φυσικά, μόνο αυτοί που επωφελούνται από την ύπαρξή της.

Γιατί η άρχουσα τάξη ενέταξε την Ελλάδα στην ΕΟΚ;

Η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ ήταν μια επιλογή των πολιτικών δυνάμεων που κυριαρχούσαν στην πολιτική ζωή, με εκφραστή τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, με ιδεολογικούς συμμάχους τους προσκείμενους στον τότε ευρωκομμουνισμό. Την ένταξη υποστήριξε η κυρίαρχη μερίδα της αστικής μας τάξης, όταν οι ΗΠΑ αποσύρθηκαν ως οικονομικός προστάτης της χώρας και ευνοούσαν την ύπαρξη και ανάπτυξη της ΕΟΚ, γιατί έτσι διασφάλιζε τη συνέχεια και την παγίωση του παρασιτικού, κρατικοδίαιτου, αντιπαραγωγικού και εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού. **Οι σημαντικές αποφάσεις εκχωρούνταν στα κοινοτικά όργανα, δηλ. εκχωρούνταν και τυπικά στους ξένους.** Αντί η αστική μας τάξη να υπερβεί, έστω και τότε, τις ιστορικές της καταβολές (του μεσάζοντα) και να ηγηθεί μιας εθνικής αναπτυξιακής προσπάθειας, προτίμησε να βρει νέους προστάτες. Ο λόγος είναι ότι από την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους μέχρι σήμερα η αστική μας τάξη (η κυρίαρχη μερίδα της, τουλάχιστον) δεν απέκτησε εθνική συνείδηση, επειδή ανέκαθεν λειτουργούσε σ' έναν ευρύτερο χώρο απ' αυτόν της σημερινής Ελλάδας, την Οθωμανική Αυτοκρατορία, ως εμπορομεσίτης των ξένων. Και όταν, μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή του 1922, περιορίσθηκε στον ελλαδικό χώρο, η συμπεριφορά της μεγάλης μερίδας ήταν ανάλογη: **διαφθορά, με διασπάθιση των κρατικών δανείων, και μεσιτεία ξένων συμφερόντων.**

Από τότε λοιπόν ήταν βέβαιο, αντιθέτως με όσα έλεγε η προπαγάνδα τους, πως η ένταξη θα απέκλειε οποιαδήποτε δυνατότητα αυτοδύναμης ανάπτυξης κι έτσι θα ζημίωνε την ελληνική οικονομία και θα την έβαζε σε τροχιά αποσύνθεσης και διάλυσης.

Συνέπειες της ένταξης

Με την ένταξη στην ΕΟΚ και το άνοιγμα της αγοράς μας οι «εταίροι» εξοστράκισαν σταδιακά τα ελληνικά προϊόντα και επέβαλαν τα δικά τους. Καταργήθηκαν οι δασμοί και επιδοτούνταν τα εισαγόμενα δικά τους προϊόντα. Επιδοτούσαν επίσης την καταστροφή της αγροτικής και της βιομηχανικής μας παραγωγής. Επιδοτούσαν την πρόωρη συνταξιοδότηση των αγροτών, υπό την προϋπόθεση να πουλούν τα χωράφια τους. Επιδοτούσαν την καταστροφή των ελληνικών αλιευτικών σκαφών, με το πρόσχημα της προστασίας των αλιευμάτων. Μας επέβαλαν ποσοτώσεις, δηλ. ανώτατα όρια παραγωγής, σε προϊόντα, όπως το γάλα, ο χάλυβας, το βαμβάκι, που είτε τα παρήγαν οι άλλοι εταίροι, ιδιαίτερα οι βόρειοι, είτε τα εισήγαν από τρίτες χώρες, με τις οποίες οι «εταίροι» είχαν συνάψει ειδικές συμφωνίες.

Δε θέλουν να παράγουμε. Με τις επιδοτήσεις καλλιέργησαν παρασιτική και αντιπαραγωγική νοοτροπία, που τους διευκόλυνε στην αποδιάρθρωση της ελληνικής παραγωγής. Μας κατάντησαν να ζούμε με δανεικά, για να καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε. Να εισάγουμε τα προϊόντα τους με δανεικά. Να χρεωνόμαστε συνεχώς, για να πληρώνουμε τα προηγούμενα χρέη. Να κλείνουν ή να μετακομίζουν ελληνικές παραγωγικές μονάδες, αυξάνοντας κατακόρυφα τον αριθμό των ανέργων. Να ξεπουλάμε σ' αυτούς τη δημόσια περιουσία μας και τις επιχειρήσεις. Το δημόσιο να είναι οιονεί χρεοκοπημένο,

για να μη μπορεί να ασκεί κοινωνική πολιτική ούτε στοιχειώδη αναδιανομή του πλούτου υπέρ αυτών που ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας και που ολοένα αυξάνουν.

Το ευρώ: Με την εισαγωγή του, γερμανικής έμπνευσης, ευρώ αφαιρέθηκε από τη χώρα μας το δικαίωμα άσκησης νομισματικής πολιτικής, δηλ. το δικαίωμα να ορίζει την ισοτιμία του νομίσματός της σε σχέση με τα ξένα νομίσματα, να ορίζει τα επιτόκια και τους όρους δανεισμού, ώστε να ευνοεί τις εξαγωγές ελληνικών προϊόντων και τον τουρισμό, να αποθαρρύνει την εισαγωγή ξένων προϊόντων και να ευνοεί την ελληνική παραγωγή, ώστε να μειώνει το εμπορικό έλλειμμα. Μας υποχρεώνει εσαεί να δανειζόμαστε, αφού τα ελληνικά προϊόντα δεν είναι ανταγωνιστικά, λόγω του σκληρού ευρώ. Η αποδοχή του ευρώ είναι εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας.

Το ΑΣΚΕ είχε προβλέψει τις αρνητικές συνέπειες του ευρώ. Σε ανακοίνωση του στις 28/12/2001 αναφέρει ότι :

«Η κατάργηση του εθνικού νομίσματος και η καθιέρωση του ΕΥΡΩ αφαιρεί και τυπικά το δικαίωμα της χώρας μας να έχει εθνική οικονομία προς όφελος του ελληνικού λαού. Θα αποφασίζει η ΕΚΤ (Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) και το διευθυντήριο της Κοινότητας. Οι συνέπειες θα γίνουν σύντομα ορατές. Συρρίκνωση της εναπομείνουσας ελληνικής παραγωγής, αύξηση τιμών, ελλειμμάτων, δημόσιου χρέους, δανεισμού, φορολογίας και ανεργίας καθώς και μείωση πραγματικών μισθών και κοινωνικών δαπανών. Η διαφαινόμενη πλέον, λόγω ΟΝΕ, δυσκολία πληρωμής των υποχρεώσεων του δημοσίου μας φέρνει πιο κοντά στην τύχη της Αργεντινής.»

Το δημόσιο χρέος Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, το 1981 το ακαθάριστο δημόσιο χρέος, δηλ. το χρέος της κεντρικής κυβέρνησης, των δημόσιων οργανισμών και επιχειρήσεων και των εγγυήσεων σε δάνεια τρίτων (δεν περιλαμβάνεται το χρέος των Ενόπλων Δυνάμεων και των ειδικών λογαριασμών, οι οποίοι δεν εμφανίζονται στον Προϋπολογισμό) ήταν 51,8% του ΑΕΠ, δηλ. 1.062,3 δισ. δρχ. (3,1 δισ. ευρώ). Το 2004 ήταν 205,5 δισ. ευρώ, δηλ. το 125% του τότε ΑΕΠ. Το 2007 έφθασε τα 260 δισ. ευρώ, δηλ. το 114% του ΑΕΠ. Η διαφορά στα ποσοστά του ΑΕΠ οφείλεται στην λεγόμενη δημιουργική λογιστική, με την οποία αυξάνουν το ΑΕΠ, ώστε να πέφτουν τα ποσοστά, ενώ το χρέος αυξάνει. Από το 1981 έως το 2007 το χρέος αυξήθηκε 88 φορές !

Το έλλειμμα Το 1981 το εμπορικό έλλειμμα ήταν 100 δισ. δρχ. (300 εκ. ευρώ). Το 2004 ήταν 25,5 δισ. ευρώ και το 2007 έφθασε τα 41,5 δισ. ευρώ, δηλ. μεταξύ 1981-2007 αυξήθηκε 138 φορές ! Το πού πηγαίνουν αυτά τα χρήματα είναι γνωστό.

Η μυθολογία των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων

Για να γίνει ο σωστός λογαριασμός, θα πρέπει να περιληφθούν και όλες οι ζημιές που μας έχει προκαλέσει η ένταξη στην ΕΟΚ-Ε.Ε. σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, καθώς και το κόστος ανόρθωσης της χώρας. Μια απλή παράθεση στοιχείων αρκεί, για να διαπι-

στωθεί μόνο το μέγεθος της οικονομικής αιμορραγίας, χωρίς το κόστος ανόρθωσης, χωρίς τις παραπάνω ζημιές και **χωρίς τα κατοχικά δάνεια, τις πολεμικές επανορθώσεις και τις αποζημιώσεις των θυμάτων κατοχής, που μας οφείλει η Γερμανία.**

Με βάση τον κρατικό απολογισμό του 2007:

- Από την Ε.Ε. πήραμε συνολικά 7,3 δισ. ευρώ και δώσαμε 3,3 δισ. ευρώ, δηλ. πήραμε καθαρά 4 δισ. ευρώ, που είναι το 1,8 % του ΑΕΠ.
- Για τοκοχρεολύσια πληρώσαμε 57 δισ. ευρώ, δηλ. το 25 % του ΑΕΠ και το 53% των κρατικών εσόδων.
- Το εμπορικό έλλειμμα έφθασε τα 41,5 δισ. ευρώ, δηλ. 18,2 % του ΑΕΠ.
- Το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, δηλ. το τελικό έλλειμμα, έφθασε τα 32,3 δισ. ευρώ, δηλ. το 14% του ΑΕΠ.

Το απλό συμπέρασμα είναι ότι κάθε χρόνο για 1 ευρώ που παίρνουμε από την Ε.Ε. δανειζόμαστε τουλάχιστον 8. Το 2004 η σχέση αυτή ήταν 1 προς 4, δηλ. έχει διπλασιασθεί εις βάρος της χώρας. Η καθαρή κοινοτική χρηματοδότηση δεν καλύπτει ούτε το 10 % του εμπορικού ελλείμματος. Αλλά ακόμη και από αυτές τις καθαρές κοινοτικές χρηματοδοτήσεις οι μισές γυρίζουν πίσω με τη μορφή εισαγωγών προϊόντων από τις χώρες μέλη, όπως έγραφε και η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ στις 30-7-2002.

Η κοινοτική χρηματοδότηση εξυπηρετεί την προπαγάνδα των ευρωπαϊστών και ουσιαστικά σ' αυτούς κατευθύνεται, για να διατηρείται η εγχώρια ευρωπαϊκή φάρα, δηλ. η άρχουσα ελίτ. Η υπόλοιπη κοινωνία πληρώνει τα σπασμένα. **Η παραμονή της Ελλάδας στην Ε.Ε., λοιπόν, οδηγεί σε χρεοκοπία και διάλυση**

Μπορούμε να ανασυστήσουμε την εθνική οικονομία και να στηριχτούμε σ' αυτήν

Βασική προϋπόθεση επιβίωσης της χώρας μας είναι η έξοδος μας από την Ε.Ε. και η απαλλαγή από τις δεσμεύσεις που αυτή έχει αναλάβει για λογαριασμό μας έναντι τρίτων (Π.Ο.Ε., προτιμησιακές συμφωνίες με τρίτες χώρες κ.λπ.). Μόνον αν αποχωρήσουμε από την Ε.Ε., θα μπορούμε να επαναδιαπραγματευτούμε τις οικονομικές, εμπορικές και, κατ' επέκταση, πολιτικές σχέσεις με κάθε χώρα ή ένωση χωρών ή οργανισμό στα πλαίσια της αμοιβαιότητας, της ανάπτυξης της χώρας, της ευημερίας του ελληνικού λαού και της κοινωνικής δικαιοσύνης, ακολουθώντας μιαν άλλη πολιτική, αφού οι αποφάσεις θα παίρνονται στην Ελλάδα, με γνώμονα τα δικά μας συμφέροντα.

Η αποχώρηση της χώρας από την Ε.Ε. θα δημιουργούσε πολύ καλύτερες προϋποθέσεις από τις σημερινές, ανεξαρτήτως κοινωνικού συστήματος.

Τα νέα οικονομικά μέτρα της Ε.Ε.

Γιατί έχουμε πρώτες ύλες, παραγωγικό και επιστημονικό δυναμικό υψηλής στάθμης.

Γιατί έχουμε ως λαός εργατικότητα, εφ' όσον υπάρχουν στόχοι και αξίες, γιατί έχουμε πολιτισμό.

Έχουμε εσωτερική και εξωτερική αγορά και γεωστρατηγική θέση, που μας δίνει το πλεονέκτημα να καταστεί η χώρα μας κέντρο εμπορικών και οικονομικών δραστηριοτήτων μιας ευρύτερης περιοχής, με την προϋπόθεση ότι ακολουθούμε ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική και δεν παίζουμε το ρόλο του ενδιάμεσου των ισχυρών χωρών της Δύσης.

Αν αποχωρήσουμε από την Ε.Ε., πολλοί τομείς μπορούν να γίνουν ανταγωνιστικοί διεθνώς (όπως τα φάρμακα και οι νέες τεχνολογίες) και σε κάθε περίπτωση η οικονομία μας να προσαρμοσθεί στις σύγχρονες συνθήκες. Αν αποχωρήσουμε από την Ε.Ε., μπορούμε **να αποκαταστήσουμε την κοινωνική συνοχή**, ώστε να επανέλθουν αξίες και οράματα, η συλλογικότητα και η κοινωνική συνείδηση, να μειωθεί η ανεργία και η εγκληματικότητα, να εξαλειφθεί ο κοινωνικός αποκλεισμός.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΘΕΣΜΟΙ

Η Ε.Ε. αυτοδιαφημίζεται ως ένας δημοκρατικός οργανισμός και οι ευρωπαϊστές μας ισχυρίζονταν ότι έπρεπε να μπούμε στην τότε ΕΟΚ, για να λειτουργήσει καλύτερα η δημοκρατία μας. **Με τη συμμετοχή μας στην Ε.Ε., όμως, το πολίτευμά μας χάνει το μεγαλύτερο μέρος από το δημοκρατικό του χαρακτήρα.**

Σ' ένα δημοκρατικό πολίτευμα η Βουλή νομοθετεί και η Κυβέρνηση κυβερνά, στα πλαίσια των νόμων. Όλα μπορούν να γίνονται με διαφάνεια και ο λαός τελικά μπορεί να αποφασίζει ποιους πρέπει να επανεκλέξει και ποιους να αντικαταστήσει, κρίνοντας κατά πόσο τα έργα τους ήσαν σύμφωνα με τα προγράμματα που είχαν διακηρύξει. Με τη συμμετοχή μας στην Ε.Ε., όμως, **κανείς Έλληνας πολίτης δε γνωρίζει ποιος, πώς και τι αποφασίζει για τα κυριότερα θέματα που τον αφορούν.** Τις αποφάσεις παίρνουν οι επίτροποι της Κομισιόν, που είναι διορισμένοι και δε λογοδοτούν στους λαούς, οι τραπεζίτες της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), που επίσης δεν ελέγχονται από τους λαούς, και τα Συμβούλια των Υπουργών, οι μόνοι που εκλέγονται. Αλλά και σ' αυτά τα Συμβούλια στην πράξη ο Έλληνας υπουργός είναι ανίσχυρος μπροστά στις εισηγήσεις του επιτρόπου, που υποστηρίζεται από μια τεράστια γρα-

Η διαφάνεια της Ε.Ε.

φειοκρατία και η θέλησή της πάντα επικρατεί.

Το χειρότερο είναι ότι **οι συνεδριάσεις της Κομισιόν, της ΕΚΤ και των Συμβουλίων είναι απόρρητες**, ώστε οι λαοί να μην καταλαβαίνουν ότι η Ε.Ε. είναι ένας οργανισμός αντιδημοκρατικός και απάνθρωπος, που ενδιαφέρεται μόνο για τα κέρδη των ισχυρών και ότι οι λαοί δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να επηρεάσουν τις αποφάσεις, ακόμη κι όταν με δημοψηφίσματα απορρίπτουν τις επιλογές των γραφειοκρατών.

Αφού οι συνεδριάσεις είναι απόρρητες, η «ενημέρωση» των πολιτών γίνεται κάθε μεσημέρι από τη διαβόητη ομάδα τύπου. Μεταξύ των οδηγιών που έχει η ομάδα από την Κομισιόν είναι και οι εξής: «Το να εξηγούμε τα πάντα προκαλεί νέες ερωτήσεις, οι οποίες μπορούν να αποφεύγονται, εάν μάθουμε **να παγώνουμε ένα τμήμα των πληροφοριών ... Μια δόση κυνισμού και μερικές φορές υποκρισίας στον τρόπο παροχής πληροφοριών είναι απαραίτητη.**» («Ελευθεροτυπία» 29/9/2000). Στην πραγματικότητα δεν είναι μία δόση, αλλά μόνο κυνισμός και υποκρισία.

Στη γραμμή της Ε.Ε. κινούνται και οι «νταβατζήδες»-μεγαλοεκδότες, μεσάζοντες των Βρυξελών, που επιτρέπουν να ακούγεται ο,τιδήποτε άλλο από τα **ΜΜΕ** τους, εκτός από τις φωνές (και του ΑΣΚΕ, βεβαίως) που υποστηρίζουν την αποχώρηση της Ελλάδας από την Ε.Ε. Με τις διάφορες αμαρτωλές χρηματοδοτήσεις της, μάλιστα, η Ε.Ε. κλείνει το στόμα και μικρότερων ΜΜΕ και εκδοτικών οίκων και ελέγχει (πλην τιμητικών εξαιρέσεων) όσους διδάσκουν στα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα..

Έτσι **ο ρόλος της ελληνικής κυβέρνησης και του ελληνικού κοινοβουλίου είναι απλώς να επικυρώνουν τις αποφάσεις των Βρυξελών.** Το 70%, μάλιστα, της νομοθεσίας δεν περνάει καν από τη Βουλή, αλλά με τη μορφή Προεδρικών Διαταγμάτων. Η Ε.Ε., επίσης, χρηματοδοτεί τις λεγόμενες «Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις» και «Ανεξάρτητες Αρχές», στις οποίες έχουν εκχωρηθεί αρμοδιότητες της εκτελεστικής εξουσίας και οι οποίες δεν ελέγχονται από τον ελληνικό λαό, αλλά μόνο από την Ε.Ε.

Για κάθε περίπτωση που όλα τα παραπάνω αποδεικνύονται αναποτελεσματικά στην αποσόβηση των δίκαιων κοινωνικών αντιδράσεων που προκαλεί η ανελέητη πολιτική τους (οι οποίες αντιδράσεις αναμένουν να γιγαντωθούν με την οικονομική κρίση), έχουν δημιουργήσει ένα **πλέγμα «τρομονόμων» και κατασταλτικών μηχανισμών**, για να τις αντιμετωπίσουν με τη βία.

Γι' αυτό είναι **πολιτική απάτη η υποστήριξη δίκαιων κοινωνικών αγώνων ή η εξαγγελία φιλολαϊκών προγραμμάτων από πολιτικά κόμματα που δε θέτουν ως προϋπόθεση την αποχώρηση της Ελλάδας από την Ε.Ε.**

Εάν αποχωρήσουμε από την Ε.Ε., μπορούμε να επιβάλουμε όλες οι αποφάσεις να παίρνονται από εμάς, τη Βουλή, την Κυβέρνηση κ.λπ., χωρίς απόρρητες συνεδριάσεις, αν δε μας αρέσει μια πολιτική θα μπορούμε να την αλλάξουμε (κι αυτήν και όσους την εκφράζουν), για τα πολύ σημαντικά θέματα θα μπορεί να αποφασίζει άμεσα ο ελληνικός λαός με

δημοψηφίσματα, θα μπορούμε να καταπολεμούμε τη διαφθορά και να αποκαταστήσουμε τον κοινωνικό ιστό (με το χτύπημα του ατομικισμού και την επαναφορά της κοινωνικής αλληλεγγύης), οπότε θα επανέλθει το ενδιαφέρον για την πολιτική και τα κοινά σ' ολόκληρο τον ελληνικό λαό και, το κυριότερο, στη νεολαία.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΜΑΣ ΘΕΜΑΤΑ

Αυτοί που μας έβαλαν στην ΕΟΚ/Ε.Ε. και όσοι μας κρατούν σ' αυτή, για να αποκρύψουν τους πραγματικούς λόγους της επιλογής τους και να δικαιολογούνται, επεκτείνουν τη μυθολογία τους και στα εθνικά μας θέματα.

Ισχυρίζονταν οι ευρωπαϊστές ότι, με τη συμμετοχή μας στην ΕΟΚ/Ε.Ε., θα αποκτούσαμε εταίρους-συμμάχους, που θα μας υποστήριζαν στην αντιμετώπιση των επεκτατικών βλέψεων των γειτόνων μας. Αυτή την υποστήριξη, όμως, δεν την είδαμε ποτέ και σε κανένα εθνικό μας θέμα. Η Ε.Ε. ή παραμένει απαθής ή υποστηρίζει την άλλη πλευρά. Συγκεκριμένα.

Σκοπιανό: Στην προσπάθεια των Σκοπιανών και των προστατών τους να παραχαράξουν την ιστορία και τον πολιτισμό της Μακεδονίας, ώστε να δικαιολογούν τις επεκτατικές τους βλέψεις κατά της ελληνικής Μακεδονίας, η Ε.Ε. αρχικά πήρε κάποιες αποφάσεις που κάλυπταν τις ελληνικές θέσεις, αλλά σταδιακά απομακρύνθηκε από αυτές και κατέληξε να υποστηρίζει τα σχέδια του Νίμιτς, εξέχοντος στελέχους του αμερικανοεβραϊκού λόμπι, που παριστάνει το μεσολαβητή του ΟΗΕ. Το Ευρωκοινοβούλιο στις 12/3/09 με συντριπτική πλειοψηφία πήρε καθαρά το μέρος των Σκοπιανών στη διαμάχη τους με την Ελλάδα.

Κυπριακό: Οι Αγγλοαμερικάνοι, όπως οι ίδιοι ομολόγησαν, προσπάθησαν να χαρίσουν την Κύπρο στην Τουρκία μέσω του σχεδίου Ανάν, για να εξασφαλίσουν, ως αντάλλαγμα, όλες τις διευκολύνσεις που τους ήσαν απαραίτητες για τον πόλεμο στο Ιράκ. Η Ε.Ε. σε κάθε ευκαιρία εξέφρασε την πλήρη υποστήριξή της στο κατάπτυστο σχέδιο, παρότι παρα-

Του ΤΟΛΙΑΔΗ - ΑΠΟ ΤΟ «ΕΘΝΟΣ»

βίαζε βασικές αρχές της, στις οποίες στηρίζεται η αθέμιτη κερδοφορία του μεγάλου κεφαλαίου της. Επιπλέον αξιωματούχοι της Ε.Ε. (Φερχόιγκεν, Σολάνα, Κοξ κ.λπ.) εκτόξευαν απειλές εναντίον των Ελλήνων της Κύπρου, σε περίπτωση που καταψήφιζαν το σχέδιο, και υπόσχονταν άλλα 300-400 εκ. ευρώ στα 800 εκατ. δολ. των Αμερικανών, σε περίπτωση που το υπερψήφιζαν.

Αιγαίο: Σ' όλες τις τουρκικές προκλήσεις, από το Σισμίκ (1987) μέχρι τα Ίμια (1996) και όσες ακολούθησαν, η Ε.Ε. ήταν απύσχα. Με τα κατά καιρούς σχέδιά της («Ανοιχτοί Ουρανοί», «Ενιαίος Ευρωπαϊκός Ουρανός») η Ε.Ε. κάνει όλο και πιο ασαφές το καθεστώς του Αιγαίου, με αποτέλεσμα να μπορεί πιο εύκολα η Τουρκία να αμφισβητεί την ελληνική κυριαρχία και πιο δύσκολα η ελληνική αεροπορία να αναχαιτίζει τα τουρκικά αεροπλάνα.

Απύσχα ήταν η Ε.Ε. σ' όλες τις τουρκικές προκλήσεις στη **Θράκη** και τις αλβανικές στην **Ήπειρο**, ακόμη και στον προπηλακισμό του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας Κ. Παπούλια κατά την επίσκεψή του στην Αλβανία το 2005.

Όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι η συμμετοχή μας στην Ε.Ε. είναι όχι μόνο άχρηστη, αλλά και επιζήμια για τα εθνικά μας θέματα. Η ζημιά γίνεται ακόμη μεγαλύτερη, γιατί μέσα στο αποπνικτικό κλίμα των διαδρόμων της Ε.Ε. οι εκπρόσωποί μας αναγκάζονται (κι αν ακόμη δε θα το ήθελαν) να υπογράφουν αποφάσεις που ισοδυναμούν με **σοβαρές παραχωρήσεις κυριαρχικών μας δικαιωμάτων**, αποφάσεις που δε θα υπέγραφε καμία ελλαδική ή κυπριακή κυβέρνηση, αν δεν ανήκαμε στην Ε.Ε. (και στο ΝΑΤΟ). Αυτό συνέβη και στις συνόδους για τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις της Τουρκίας και στον καθορισμό των κανόνων της αεροπλοΐας στο Αιγαίο.

Αντιθέτως, απελευθερωμένοι από την Ε.Ε. (και το ΝΑΤΟ), δε θα είμαστε «δεδομένοι» για κανένα, θα μπορούμε να δημιουργούμε συνεργασίες και φιλίες με βάση το αμοιβαίο όφελος με όλες τις χώρες του κόσμου (και με την ίδια την Ε.Ε., που καθόλου δε θα μας «τιμωρήσει», γιατί θα κοιτάξει το συμφέρον της), θα ενισχύσουμε την αποτρεπτική μας ικανότητα και με μικρότερο οικονομικό κόστος, θα αναγκαστούν όλοι να μας σέβονται και θα δημιουργήσουμε καλύτερες προϋποθέσεις για την **ασφάλεια** και την **ειρήνη** στην περιοχή μας.

Η ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΜΑΣ ΑΛΟΤΡΙΩΣΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ ΙΣΩΣ Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Είναι ίσως δυνατό, ακόμη και αν παραταθεί για λίγο ακόμη η λεόντεια αυτή ένταξη, να μπορέσουμε, αφού απελευθερωθούμε, να συνέλθουμε οικονομικά-κοινωνικά, να επανορθώσουμε τις απώλειες στα εθνικά θέματα και τις δημοκρατικές ελευθερίες. Πώς, όμως, θα το κατορθώσουμε, αν εν τω μεταξύ θα έχουμε χάσει την εθνική μας συνείδηση, την όποια πολιτιστική μας κληρονομιά, ιδιοτυπία και ιδιαιτερότητα, το έρμα που θα μας στήριζε στο

Σε κάποια από τις τουρκικές προκλήσεις στο Αιγαίο ο προεδρεύων τότε Γάλλος υπ. Άμυνας Ρισάρ κυνικά δήλωσε ότι «η Ελλάδα έχει δίκιο, αλλά η Ε.Ε. δεν έχει κανένα συμφέρον να αναμιχθεί στο πρόβλημα».

ταξίδι της ιστορίας, τη συνεισφορά μας σε μια μελλοντική πανανθρώπινη κοινότητα;

Ο πρωτεργάτης της ένταξής μας έλεγε τον Ιούνιο 1975 στους 9 Δυτικοευρωπαίους πρέσβεις, για να τους «πείσει» να μας δεχτούν: «Η Ελλάς ανήκει και επιθυμεί να ανήκει εις την Ευρώπη, όπου την έχουν τοποθετήσει η γεωπολιτική της θέση, η ιστορία της και η παράδοσή της, που είναι κοινή με την πολιτιστική κληρονομιά των χωρών σας.»

Ακριβώς αντίθετη είναι η πραγματικότητα και, ως γνωστό, **όσοι αγνοούν τη Γεωγραφία και την Ιστορία πορεύονται προς το χαμό.** Γι' αυτό οι Έλληνες, το ελληνικό έθνος, ούτε ανώτερο ούτε κατώτερο των άλλων, αν θέλουμε να αποφύγουμε την ισοπέδωση και πολτοποίηση του κοσμοπολιτισμού (που εκπορεύεται από κέντρα που θέλουν μόνο τους άλλους, τους πιο «αδύναμους» να μεταλλάξουν σε κοσμοπολίτες...) και να μη γίνουμε έτσι έρμαιο των διαθέσεων των διαφόρων Διευθυντηρίων, **πρέπει να θυμόμαστε:**

Ιστορία: Σε ολόκληρη την ιστορική μας διαδρομή πάντοτε μας αντιμετώπιζαν ως εχθρούς τους οι ηγετικές ελίτ (και οι λαοί, όπως τους καθοηγούσαν) της Δύσης. Οι Κέλτες (3ος αιώνας π.Χ.) και οι Ρωμαίοι-Λατίνοι μας γέμισαν καταστροφές, ασχέτως αν στη συνέχεια τους «κατακτήσαμε» πολιτιστικά και σε συνδυασμό με τον ελληνοποιημένο χριστιανισμό της Ανατολής δημιουργήσαμε το Μέσο Ελληνισμό της Πόλης (για τον οποίο το 19ο αιώνα καθιερώθηκε από τους Γερμανούς η ονομασία «Βυζάντιο», με πρώτη αναφορά το 1567). Στη συνέχεια τα γερμανικά φύλα μας γέμισαν καταστροφές, μέχρι και τη φραγκοπαπική «Ενωμένη Ευρώπη» (800 μ.Χ.). Αποκορύφωμα της επιθετικότητάς της εναντίον μας ήσαν οι **πρωτοαποικιακές σταυροφορίες.**

Στην επίθεση (1204) κατά της Πόλης, λένε οι τοτινοί χρονικογράφοι τους, «οι επίσκοποι έλεγαν ότι έδιναν άφεση αμαρτιών, στο όνομα του Θεού και του Πάπα, σε όσους θα έκαναν επίθεση ενάντια στους Έλληνες ... και να μη φοβούνται καθόλου να επιτεθούν στους Έλληνες, γιατί οι Έλληνες ήσαν εχθροί του Κυρίου!»

Οι απροσμέτρητες δηώσεις και λεηλασίες τους, και το αναπόφευκτο μίσος εναντίον τους υπήρξαν **η γενεσιουργός αιτία και αφετηρία του Νέου Ελληνισμού.**

Τα μεταγενέστερα είναι περισσότερο γνωστά, με μόνη θετική παρένθεση το κίνημα του Φιλελληνισμού των λαϊκών επαναστατικών ευρωπαϊκών κινημάτων κατά την ελληνική επανάσταση του 1821, που όμως δεν απέτρεψε τελικά τα δεσμά, που ακόμη μας ταλανίζουν, των Προστάτιδων Δυνάμεων!

**Ο Ερμής του Πραξιτέλη
όπως τον θέλει η Ε.Ε.**

Γλώσσα, θρησκεία, παραδόσεις, τέχνη: Το Διευθυντήριο της Ε.Ε. ονειρεύεται την ολοκλήρωσή της και τη δημιουργία ενός ενιαίου ευρωπαϊκού έθνους. Όμως τα πολιτιστικά στοιχεία που αποτελούν τον ενοποιητικό ιστό κάθε έθνους δε συνηγορούν για το στόχο αυτό. Κοινά τέτοια στοιχεία μπορεί να υπάρχουν ανάμεσα στα έθνη της Δυτικής και Κεντρικής Ευρώπης λόγω της, εν πολλοίς, κοινής ιστορίας τους και των κελτικών, λατινικών και γερμανικών καταβολών τους. Η Ελλάδα ήταν πάντοτε έξω από αυτά.

«Τη γλώσσα μας έδωσαν Ελληνική». Χωρίς την ιδιαίτερη γλώσσα του κάθε λαός-έθνος κινδυνεύει με αφανισμό, καθώς θα πρέπει να μεταλλαχθεί, για να μπορεί έστω και μόνο να επικοινωνεί, ατελώς πάντα, με τους άλλους. Και μόνο το ότι στα αποφασιστικά κέντρα της Ε.Ε. στις επίσημες γλώσσες δεν συγκαταλέγεται η ελληνική οδηγεί στην αποδυνάμωσή της και στον κίνδυνο βαθμιαίας εξαφάνισής της, όπως συνέβη σ' όλους τους υποταγμένους λαούς. Δεν είναι τυχαία, άλλωστε, η πρόταση επιτρόπου μας στην Ε.Ε. για καθιέρωση ως δεύτερης εθνικής μας γλώσσας των αγγλικών!

Η θρησκεία μας είναι η ελληνική Ορθοδοξία, η οποία μας επηρεάζει με ποικίλους τρόπους και σ' αυτήν οι θρησκευόμενοι πιστοί ικανοποιούν τις υπερβατικές ανάγκες τους, παρά τις ατασθαλίες ανώτερων λειτουργών της. Όμως η Δυτική Εκκλησία και η αρνητική εκδοχή της, οι διάφορες προτεσταντικές όψεις, θεωρούν την ορθοδοξία ανατολίτικη δεισιδαιμονία (!) και επιδιώκουν την υποταγή ή και εξάλειψή της.

Οι κοινωνικές παραδόσεις μας, το σύνολο των πολιτιστικών, με την ευρύτερη σημασία, στοιχείων μας και ο συνεκτικός δεσμός της κοινωνίας μας, κατακτήσεις ιστορικής διαδρομής και πείρας, οι κοινωνικοί θεσμοί που τις στηρίζουν και οι αρχές και τα οράματα που απορρέουν απ' αυτούς τους θεσμούς κινδυνεύουν να διαρραγούν, όχι με δικές μας πρωτοβουλίες διόρθωσης και εμπλουτισμού, αλλά με κοινοτικές ντιρεκτίβες! Αυτές μας επιβάλλουν (εν ονόματι δήθεν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων) π.χ. να εγκαταλείψουμε τις παραδόσεις αλληλεγγύης και στήριξης των οικογενειακών δεσμών και να δεχτούμε τον άκρατο ηδονισμό, γνώρισμα των

«Ο ελληνικός λαός είναι ατίθασος και γι' αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτιστικές του ρίζες. Τότε ίσως συνεισθθεί. Εννοώ, Δηλαδή, να πλήξουμε τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά του αποθέματα, ώστε να εξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητά του να αναπτυχθεί, να διακριθεί, να επικρατήσει, για να μη μας παρενοχλεί στα Βαλκάνια, να μη μας παρενοχλεί στην Ανατολική Μεσόγειο, στη Μέση Ανατολή, σε όλη αυτή τη νευραλγική περιοχή μεγάλης στρατηγικής σημασίας για μας, για την πολιτική των ΗΠΑ.» (Οικονομικός Ταχυδρόμος 14/8/1997)
Τα παραπάνω είναι απόσπασμα από ομιλία του Κίσιγκερ και θα τα προσυπέγραφε ο όποιος αντίστοιχος (δυτικο)ευρωπαίος.

πολιτισμών και κοινωνιών που παρακαμάζουν, με πρότυπα που προβάλλουν τα φρικαλέα ΜΜΕ τους, ιδιαίτερα στους νέους.

Η παιδεία, η σπουδαιότερη ίσως λειτουργία κάθε κοινωνίας, κινδυνεύει να πάψει να είναι ελληνική... και μάλιστα, ενώ το «Σύνταγμα» της Ε.Ε. αναγνωρίζει στην αρχή ότι η παιδεία ανήκει στην αποκλειστική ευθύνη κάθε κράτους μέλους της, στη συνέχεια αυτοακυρώνεται και με την «επικουρικότητά» του επεμβαίνει απροκάλυπτα, ιδιαίτερα μετά τη «διακήρυξη της Μπολόνια». Παράδειγμα οι διαταγές για ιδιωτικά πανεπιστήμια και βοηθητικά βιβλία για τη (μη) διδασκαλία της Ιστορίας από τα υπουργεία Εξωτερικών Αγγλίας, Γερμανίας, ΗΠΑ και ιδρύματα τύπου Σόρος. Αυτά και άλλα πολλά αναλαμβάνουν να προωθήσουν οι ευρωπαϊστές μας (με αρκετές εξαιρέσεις, που όμως δεν προβάλλονται), με τα παραμορφωτικά γυαλιά του ευρωκεντρισμού. ΜΜΕ, πανεπιστημιακοί και άλλοι «αστέρες» επιτίθενται καθημερινά σε κάθε τι ελληνικό, που το χαρακτηρίζουν ανύπαρκτο, σε κάθε τι εθνικό, που το σπιλώνουν ως ... εθνικιστικό ή ρατσιστικό. Αμφισβητούν την ελληνική ιστορία και τολμούν όσους «γύρισαν διψασμένοι από τη Δύση» να τους μειώνουν συστηματικά ως ... ελληνοκεντρικούς(!), έναν Παρθένη, ένα Σεφέρη, έναν Ελύτη!

Είναι από τα παραπάνω φανερό τι μας περιμένει, αν καθυστερήσουμε να απαλλαγούμε από τις ντιρεκτίβες και τους παπαγάλους της Ε.Ε.

Μόνο όταν ελευθερωθούμε από τα δεσμά αυτά, θα μπορέσουμε, ανακτώντας και ενεργοποιώντας τις δικές μας δυνάμεις, να επανεύρουμε το αξιακό μας σύστημα, να θέσουμε εμείς τα πρότυπα και τα οράματα για τους νέους, να αναδημιουργήσουμε την κοινωνία μας...

Η ΕΥΡΩΠΑΪΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ-ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε.

Οι ευρωπαϊστές μας, με σημαιοφόρους τα χρηματοδοτούμενα Μ.Μ.Ε., πανεπιστημιακούς, «διανοούμενους» και εκδότες, αφού δεν τολμούν πλέον (στο αποκορύφωμα της οικονομικής κρίσης, που προκάλεσαν οι Αμερικανοί και οι σύμμαχοί τους της Ε.Ε.) να ισχυριστούν πως η Ε.Ε. μας εξασφαλίζει ευημερία, μας προστατεύει από τους εχθρούς, στέκεται φρουρός της δημοκρατίας μας, προωθεί τον

Του ΠΑΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ - ΑΠΟ ΤΟ «ΕΘΝΟΣ»

Όσο κι αν απειλούν...

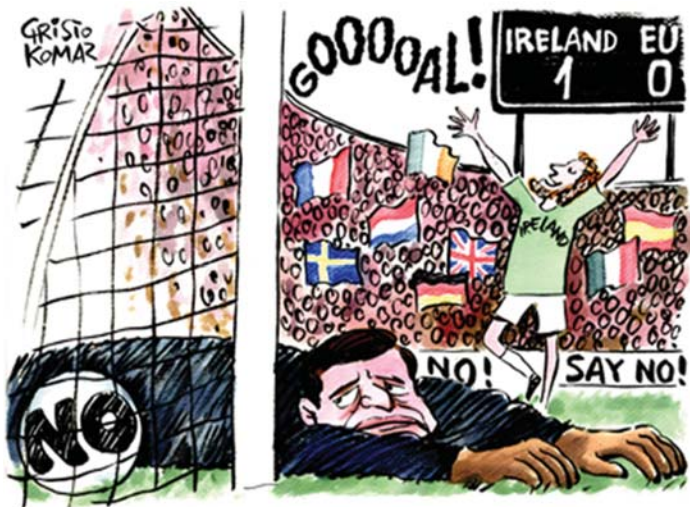
ρούμε ελεύθεροι και δημιουργικοί να διαπραγματευόμαστε με όλες τις χώρες του κόσμου με βάση το αμοιβαίο όφελος (και με την Ε.Ε., που η ίδια θα επιζητήσει καλές σχέσεις μαζί μας, για το δικό της συμφέρον), **να ορίζουμε μόνοι μας τις προτεραιότητες της πατρίδας μας**, να αξιοποιούμε το παραγωγικό και επιστημονικό μας δυναμικό κ.λπ.;

Όσοι κατανοούν ή διαισθάνονται πως με έρμα τα δικά μας γνωρίσματα και με όπλο τις δικές μας αποφάσεις, κάθε φορά δημοκρατικά και όχι στα πρότυπα των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού», θα

μπορέσουμε να ταξιδέψουμε ομαλά στη μελλοντική πανανθρώπινη πορεία είναι η ευκαιρία τώρα, για να κάνουμε το πρώτο βήμα, **συντασσόμενοι με το αίτημα για άμεση αποχώρηση και απελευθέρωση από την Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε.**

και στηρίζοντάς το με κάθε τρόπο και με την ψήφο μας. Αυτό το αίτημα επιθυμεί να εκφρά-

σει και το ΑΣΚΕ με τη συμμετοχή του στις ευρωεκλογές της 7ης Ιουνίου και γι' αυτό ζητεί τη στήριξη όσων συμμερίζονται τις αγωνίες και τις ελπίδες μας.

... η νίκη είναι δική μας.

Η Ε.Ε. έχει υιοθετήσει, θεσμοθετήσει και εφαρμόσει το δόγμα του «ελεύθερου» και «ανόθευτου» ανταγωνισμού, που απαγορεύει στο κράτος να ασκήσει κοινωνική και αναδιανεμητική πολιτική υπέρ των οικονομικά ασθενέστερων. Όχι μόνο μια γενικότερη αλλαγή, αλλά ούτε καν ένα απλό προοδευτικό μέτρο δεν μπορούμε να πάρουμε όσο παραμένουμε στην Ε.Ε. Θα μας επιβάλλουν συνεχώς αβάσταχτα πρόστιμα, επειδή θα παραβιάζουμε τις αποφάσεις τους. Ακόμη και για τους «κουλογέρηδες» και τα «φρουτάκια» μας απειλούν με 2 εκατ. ευρώ πρόστιμο, αν δεν τα νομιμοποιήσουμε (βλ. εφημερίδα «Χριστιανική» 19/3/09).

Γι' αυτό είναι πολιτική απάτη η υποστήριξη δίκαιων κοινωνικών αγώνων ή η εξαγγελία φιλολαϊκών προγραμμάτων από πολιτικά κόμματα που δε θέτουν ως προϋπόθεση την αποχώρηση της Ελλάδας από την Ε.Ε.

[Εκτενέστερα και πιο στοιχειοθετημένα στην έκδοσή μας ΑΣΚΕ-4: «Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΕΟΚ/Ε.Ε. Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε. όρος επιβίωσης και προόδου»]

**Γραφεία: Τζωρτζ 12, 7ος όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77, τηλ.: 210 3822315,
FAX: 210 3819887, e-mail: aske@mailbox.gr, ιστοσελίδα www. aske.gr**